

PHẦN BẢY

Thúy An say khướt. Cô nằm vật ra, tay đập lên nệm, hai mắt nhắm lại. Đã ra về, anh bỏ mặc cô dù thấy cô đang say. Anh sợ vợ đến như vậy sao. Được, cô sẽ xem anh sợ vợ đến cỡ nào.

Buổi sáng, Thúy An dậy muộn, đầu cô vầng vầng nhức. Nông nãi này không đi làm được rồi. Thúy An gọi điện đến công ty cáo bệnh xin nghỉ một ngày, rồi nằm nghĩ lan man.

Mỗi chiều, Hồng Đào hay đến đón Quân rồi cùng về. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Thúy An.

Đúng năm giờ rưỡi. Thúy An đến công ty máy tính chỗ Quân làm việc. Cô đứng bên ngoài chờ. Quả thật, không đầy mười phút, Hồng Đào lái xe đến. Cô xuống xe, lúc Quân cũng từ trong đi ra. Thúy An vờ đi nhanh lại:

- Anh Quân! Chiều hôm qua em giữ cửa anh chiếc khăn tay, sẵn về ngang đây, em ghé lại trả anh.

Quân lúng túng nhận:

- Có chiếc khăn tay mà mất công em.

Thúy An quay sang chào Hồng Đào rồi mới lên xe nổ máy đi. Hồng Đào không nói gì hết, cô lẳng lặng ngồi vào xe, chờ cho Quân lên đóng cửa xe lại, cô mới lái đi. Quân ngập ngừng:

- Chiều hôm qua, anh ... thật sự đi với Thúy An. Là cô ấy muốn cảm ơn anh vụ đi tìm việc làm cho cô ấy. Ngày hôm qua là ngày cô ấy lãnh tháng lương đầu tiên.

Hồng Đào lạnh nhạt:

- Tôi hôm qua nhìn thấy vết son của cô ấy trên vai áo anh là em đã biết. Em nghĩ là anh thành thật với em, hơn là em tình cờ biết. Em biết cô ta cố ý chờ em đến để trả cho anh chiếc khăn tay.

- Anh nghĩ là cô ấy không cố ý đâu.

- Như vậy anh nói em nghĩ sai cho cô ấy à?

- Không, anh không cố ý nói như thế. Thật ra, anh có nói với Thúy An: mỗi người một con đường để đi rồi.

- Nếu như không có em, anh sẽ quay về với cô ấy, đúng không?

- Em đừng như vậy mà nói mắc mớ anh.

- Em nói sự thật, không mắc mớ gì hết. Nếu không có em, cuộc tình giữa anh và cô ấy tái hợp nhau một cách vui vẻ. Em là một thứ chướng ngại vật.

Quân nắm tay Hồng Đào trên vô lăng đũa:

- Cái này em nói chớ không phải anh ghen.

Hồng Đào rứt tay lại cay đắng:

- Em nói bởi vì em là chương ngại vật.

- Thôi mà em! Anh nhìn nhận anh sai. Lẽ ra tối qua anh phải nói sự thật với em. Anh biết đàn bà hay ghen, nghĩ méo mó, ai dè ... anh muốn qua mặt em mà qua không được.

Hồng Đào nguyệt Quân một cái, cái nguyệt cho Quân hiểu một tín hiệu: cô đã dụ cơn giận. Quân xáp vào gần:

- Đừng giận anh nữa nhen em!

- Nè! Anh muốn xảy ra tai nạn trong lúc em lái xe hay sao vậy

Quân cười xòa, anh hôn nhanh vào má vợ một cái trước khi đèn đỏ ở ngã tư bật sáng.

Họ vẫn đưa đón nhau vui vẻ, không có dấu hiệu gậy gô hay hờn nhau.

Thúy An đứng trong một góc khuất cay đắng nhìn Quân. Bây giờ trong trái tim Quân chỉ có mỗi Hồng Đào, cô Thúy An là tất cả với Quân. Lòng Thúy An lịm chết trong tê tái và hờn ghen.

Cô thấy hận Quân. Chính anh đã đẩy cuộc đời cô vào ngõ cụt như ngày nay để rồi anh hạnh phúc và cô thì đau khổ mãi không thôi. Chờ cho Hồng Đào và Quân đi, Thúy An mới lủi thủi đi. Nơi đến của cô là quán rượu. Chỉ có rượu mới giúp cho cô quên đi tất cả đắng cay.

- Cho một ly nữa đi!

Cho một ly nữa và một ly nữa. Thúy An trút hết vào miệng, cô đưa tay vào túi quần lấy tiền trả.

- Tính tiền đi!

- Dạ

Anh phục vụ bàn mỉm cười:

- Cô không cần trả, có ông Quân đằng kia trả giùm cô rồi

Quân? Thúy An thảng thốt nhìn lên. Một gương mặt lạ hoắc. Anh Thúy An đi lại và ngồi xuống cạnh Thúy An.

- Tôi là Đông Quân. Cô uống rượu khá lắm!

Ông trả tiền thời gian giùm tôi?

Giọng Thúy An lè nhè. Đông Quân gật đầu. Anh biết Thúy An chưa nhận ra anh, cô đã quá say.

- Xem như tôi mời cô. Chúng Thúy An làm quen nhé?

- Không cần

Thúy An đứng dậy, cô xô ghế bước đi, bước chân xiêu vẹo.

- Sao cũng lại là Quân? Nguyễn Quân, Đông Quân ... đi hết đi!

Thúy An hét lên, cô vừa bước đi vừa hét tướng lên. Có ai đó ôm cô lại.

- Say quá rồi, em về với anh đi cô bé.

Gã cọt nhả hôn vào má Thúy An. Cô quật mạnh cái xác tay vào mặt gã. Có vùng ra, nhưng cô càng chống lại càng bị ôm chặt cứng. Gã bế bổng Thúy An lên, cười khả ô.

Nhưng một bàn tay nắm cổ gã bóp mạnh:

- Bỏ cô ấy xuống!

Nhận ra Đông Quân, tên côn đồ buông Thúy An ra. Đông Quân lôi mạnh Thúy An ra xe, anh đẩy cô ngồi vào rồi theo ngồi vào, nhìn Thúy An.

Thúy An ngã chúi xuống, cô nôn thốc nôn tháo, toàn là nước, mùi nôn tanh tươi. Đông Quân nhắm mắt. Anh cũng không hiểu sao mình còn yêu Thúy An đến như vậy nữa? Có lẽ tại cảm giác cô đơn và quá đau khổ của cô, khiến anh không thể nào bình thản.

Sau cơn nôn, Thúy An ngồi ngả người ra sau, mắt nhắm lại. Đông Quân lắc đầu cho xe nổ máy chạy đi.

- Quân! Anh Quân...

Thúy An lầm nhảm gọi tên Quân, rồi bật khóc. Đông Quân để yên cho cô khóc.

Tiếng khóc chìm lắng rồi im bật. Thúy An không hề biết, Đông Quân nhìn cô sững sờ. Thúy An bây giờ ra nông nỗi này sao?

Thúy An mở mắt ra. Cô nhăn mặt vì đầu cô nặng và đau quá. Cô rên lên một tiếng và nhìn chung quanh.

Oái! Đây là đâu vậy? Quên cả chuyện đau đầu của mình, Thúy An bật dậy như cái lò xo, cô chạy vụt lại kéo cánh cửa ra.

- Thức dậy rồi à?

Đông Quân từ từ quay lại, giọng thản nhiên:

- Đêm qua Thúy An say rượu dữ quá, nên chính tôi đưa Thúy An về đây đó.

- Đông Quân!

Thúy An há hốc mồm nhìn Đông Quân. Cô vụt hét lên rồi lao đến ôm chèoàng lấy Đông Quân:

- Năm, sáu năm nay, Đông Quân đi đâu vậy?

Đông Quân cười khẽ:

- Tôi cứ tưởng là An đã quên tôi.

- Quên như thế nào mà quên.

Thúy An lùi ra ngắm Đông Quân:

- Trông Quân phong trần quá!

- Già rồi phải không?

- Không. Quân thật sự trưởng thành, là một người đàn ông.

Ngắm Đông Quân rồi Thúy An ngắm căn phòng khách. Thật đầy đủ tiện nghi và tráng lệ. Thúy An đùa:

- Bây giờ Đông Quân giàu lắm phải không?

Đông Quân bật cười:

- Sao Thúy An lại hỏi như vậy?

- Bởi vì nếu không phải là nhà của Quân, Quân không đưa Thúy An về đây. Tuy say, nhưng An nhớ rất rõ, đêm qua An về trên xe hơi và còn nôn trên xe nữa. Đêm qua, Quân làm nước chanh cho An uống và còn...

Thúy An đỏ mặt. Cô nhìn xuống chiếc áo mình đang mặc. Chiếc áo hôm qua bị Sơn cú xé một bên.

Đông Quân khẽ giọng:

- Đêm qua, nếu tôi không thay áo cho Thúy An, An sẽ mặc áo bẩn, toàn là rượu và những gì An nôn ra. Tôi không nhìn đâu.

Thúy An chua chát:

- Quân có nhìn cũng đâu có sao. An đâu phải là một cô gái ngây thơ... An đã có chồng và có con.

- Còn Nguyễn Quân đâu? Hắn bỏ Thúy An rồi à?

- Không phải anh ấy bỏ An mà chính An tự đánh mất tình yêu của mình.

- Rồi bây giờ An sống như vậy đó sao? Ngày nào cũng vào quán uống rượu.

- Đông Quân biết à? Sao bây giờ mới chịu ra mặt nhìn người ta?
- Bạn bè lâu quá, biết mình nhìn người Thúy An, người ta có nhìn mình không.

Thúy An nguýt Đông Quân:

- Đông Quân làm như An là người cao cả lắm vậy. An chỉ là thứ hàng bét.
- Tại sao An lại tự hạ thấp mình như vậy? Với Quân, An vẫn “number one”.

Thúy An phì cười:

- Không nói nữa.

Chợt cô hét lên quýnh quáng:

- Chết! Trễ mất rồi. Máy giờ rồi Quân?
- Tám giờ năm.
- Trời đất ơi!

Thúy An ôm đầu, cô không thấy Đông Quân nhìn mình. Anh đang tìm thấy lại một Thúy An sôi nổi của ngày nào. Thúy An rên rỉ:

- Quân có biết là ngày hôm qua, An bỏ việc hết một ngày, sáng nay tám giờ còn ở đây. Thế nào cũng bị giữa te tua luôn.

- Ai dám giữa Thúy An?
- Bà trưởng phòng tổ chức và ông sếp của An.

Thúy An toan lao ra đường, nhưng Đông Quân vội chụp tay cô giữ lại:

- Thúy An định ra đường với cái đầu rồi tung và bộ quần áo như thế này sao?

- Chứ anh bảo tôi phải làm sao?
- Thúy An cần công việc lắm sao? Lương bao nhiêu một tháng mà phải sợ người Thúy An quýnh lên như vậy?
- Không có việc là chết đói đó. Tiền đâu trả tiền nhà.
- Lại đây ở với Quân!
- Thiệt không?
- Bộ Quân hay nói chơi lắm sao?
- Không. Nhưng...
- Không có nhưng nhị gì cả.

Bắt gặp Thúy An ngẩn người ra nhìn mình, Đông Quân hất hàm chỉ vào cái áo khoác máng trên vành ghế:

- Thúy An mặc đồ áo kia mà về.

- Cám ơn. Hôm nào An sẽ đến trả cho Quân.

- Không cần. An bỏ nó luôn cũng được. Đông Quân đứng lên đi vào phòng. Thúy An ngẩn người nhìn theo. Anh Thúy An là hàng người nào vậy? Lương thiện không ra lương thiện, mà kẻ xấu cũng không ra kẻ xấu.

Vội quá rồi, Thúy An vớ cái áo khoác mặc vào, cô lao ra đường. Về nhà, cô thay quần áo đến công ty, đồng hồ chỉ đúng tám giờ rưỡi. Thúy An nhẹ nhõm đi vào chỗ làm việc của mình. Có nhiều đôi mắt đang nhìn cô, cho cái chuyện vô tổ chức của cô. Ngày hôm qua nói nghỉ là nghỉ, và sáng nay còn đi làm muộn một tiếng đồng hồ.

Vừa ngồi xuống ghế, tiếng quát làm Thúy An giật nảy cả người. Ngọc Linh hét lên:

- Này, cô kia! Cô tưởng công ty này là cái chợ hay sao mà muộn đến thì đến, muộn nghỉ thì nghỉ? Anh Phát có nể anh Quân cỡ nào đi nữa, cô cũng phải biết tôn trọng người trên quyền cô một chút chứ.

Biết lỗi, Thúy An cúi đầu:

- Tôi xin lỗi. Nếu như tôi không bệnh, tôi sẽ không đến trễ. Từ ngày mai, tôi sẽ đi làm đúng giờ.

- Cô hãy viết bản tự kiểm điểm rồi nộp cho tôi.

- Vâng.

Thúy An thở dài. Ở đâu, cô cũng gặp cảnh cá lớn nuốt cá bé. Một tháng qua, tuy có những va chạm, nhưng không đáng để Thúy An quan tâm, còn bây giờ... chưa bao giờ Thúy An thấy cuộc sống quả là khó sống. Quân đã xem cô là người xa lạ. Thúy An thấy mình hụt hẫng, buồn chán lạ lùng.

Đang ngồi viết bản tự kiểm, Thúy An giật mình nhìn lên. Hoàng Phát đứng trước mặt cô từ lúc nào. Anh nhíu mày nhìn xuống tờ giấy rồi cầm lên đọc:

- Ai bảo cô làm bản tự kiểm này vậy?

- Dạ... chị Linh. Sáng nay, tôi sai. Ngày hôm qua đã nghỉ, hôm nay còn vào muộn mất một giờ. Tôi sẽ khắc phục.

Hoàng Phát vo tờ giấy ném vào sọt rác:

- Cô không phải làm tự kiểm gì cả. Tôi sẽ nói chuyện với cô Linh. Cô đi phô-tô hợp đồng này làm mười bản cho tôi.

- Dạ

Người Thúy An nhẹ nhõm, cô liếc về phía bàn làm việc của Linh. Cô Thúy An đang nhìn về hướng Thúy An, đôi mắt sắc như dao.

Hoàng Phát quay sang bắt gờ. Ngọc Linh vội cụp mắt xuống:

- Cô Linh vào phòng tôi một lát nhé!

- Dạ.

Chờ cho Hoàng Phát quay lưng đi, Ngọc Linh đứng lên hần học:

- Đừng có vội lên mặt khi được giám đốc che chở. Tao đã từng triệt nhiều đứa như mày ra khỏi công ty. Tốt đẹp gì đó thứ bỏ chồng đi làm bé rồi cũng bị người Thúy An bỏ rơi.

Như cái tát vào mặt, Thúy An tê điếng. Không đánh mà đau, lời nói đủ sức đánh gục Thúy An. Miệng người đời sao luôn tàn nhẫn đến như thế. Thúy An cố ghì dòng nước mắt cho đừng khóc, nhưng khi qua đến phòng phô-tô, cô không ghì được dòng nước mắt. Ngồi sụp xuống, cô cứ để nước mắt của mình tuôn chảy...

- Giám đốc!

Hoàng Phát chỉ ghé cho Ngọc Linh:

- Cô ngồi đó đi! Cô không nên có lối cư xử quá cứng nhắc với Thúy An. Chuyện đi trễ do cô ấy bệnh cũng nên dễ dãi một chút. Cô bắt Thúy An viết bản kiểm điểm, không thấy là xúc phạm cô ấy sao?

- Tôi bắt viết bản kiểm điểm còn nhẹ đó. Anh có biết cô Thúy An cáo bệnh mà tối qua, có người gặp cô Thúy An ở bar rượu, uống rượu say và còn suýt xảy ra đánh nhau. Sau đó cô Thúy An nên xe với một người đàn ông. Ai biết cô Thúy An về nhà hay đi suốt đêm rồi sáng đi làm muộn. Với người có cuộc sống buông thả, không có đạo đức, tôi nghĩ anh nên cho cô Thúy An thôi việc.

Hoàng Phát xua tay:

- Có thể chị đã lớn tuổi nên có cái nhìn hơi khắt khe một chút. Cô ấy là người của anh Quân gửi gắm, để tôi khuyên cô ấy.

Ngọc Linh vừa tức vừa đau. Tức vì Hoàng Phát che chở cho Thúy An, đau vì anh bảo cô lớn tuổi. Cô đã ở vào cái tuổi ba mươi mốt, cô già lắm rồi sao? Uống phí cho cô năm năm trời đi theo Hoàng Phát, bất kể thân mình giúp anh mang lại những lợi nhuận to tát về cho công ty. Có nghĩa anh chỉ để mắt đến những cô gái trẻ đẹp như Thúy An mà thôi. Cô cộc lốc:

- Anh còn muốn nói gì nữa không? Tôi đi ra ngoài.

- Cô đi đi! Tôi gọi cô là muốn cô thông cảm cho Thúy An, đừng để cô ấy chán nản rồi buông thả.

Không nói lời nào, Ngọc Linh quay phắt người, mở mạnh cửa đi ra. Đi ngang qua bàn Thúy An, cô giận dữ gạt đổ hết mọi thứ trên bàn của Thúy An xuống đất. Thúy An cúi đầu cố giấu đôi mắt sưng đỏ của mình. Cô đang nghĩ đến chuyện rời bỏ công ty Hoàng Phát để tránh những phiền toái mà cuộc đời đã không ưu đãi cô.

Đợi một lúc, cô mới mang bản phô-tô vào cho Hoàng Phát. Biết Thúy An vừa khóc, Hoàng Phát an ủi:

- Cô cố gắng làm việc đi. Ngọc Linh hơi nghiêm khắc một chút, tôi đã nói với cô ấy dành mọi sự dễ dãi cho cô.

Thúy An lắc đầu:

- Tôi thấy ngộp thở quá, cho nên có lẽ tôi sẽ nghỉ việc. Giám đốc hãy tìm người thế vào chỗ của tôi.

- Cô mới va chạm chút xíu đã nghỉ việc. Với tính không kiên nhẫn, cô sẽ không làm việc được ở đâu cả. Cô là do Nguyễn Quân giới thiệu, nếu như cô lông bông, anh Quân lại không an tâm. Suy nghĩ kỹ lại đi.

Thúy An cúi đầu. Cô biết Hoàng Phát tốt với mình, nghỉ việc nơi này lại lặn lội đi tìm việc, những thói chèn ép người đầu phải không có.

- Yên tâm đi nhé cô Thúy An! Không có chuyện gì đâu.

Không lẽ Thúy An nói, mới lúc này đây, Ngọc Linh hần học xô đổ đồ trên bàn của cô. Đàn bà nhỏ mọn quá, nên cô gật nhẹ và đi ra.

Chưa bao giờ Thúy An mong hết giờ làm việc như thế. Cô bản thân nghĩ đến chiếc áo khoác cô giữ của Đông Quân. Có nên mang trả cho anh ta? Đông Quân đã khuyên cô không nên đến quán bar, cô chỉ có thể trả tại nhà. Có nên gặp lại?

Cầm chiếc áo khoác trên tay, Thúy An quyết định đưa tay lên chiếc chuông cửa. Cô ấn nhẹ. Thật lâu vẫn yên lặng. Thúy An nhấn lần nữa, lần này mạnh hơn. Cánh cửa mở ra... Là Đông Quân. Anh mở cửa cho cô.

- Thúy An đến trả áo cho tôi đấy à? Tôi bảo không cần trả cũng được kìa mà.

- Nhưng An đã đến. An trả áo cho Quân và cảm ơn Quân đã giúp đỡ cho mình.

- Vào nhà uống ly rượu nhé!

Không hiểu sao Thúy An lại gật đầu chớ không từ chối. Cô nghĩ đến căn phòng nhỏ của mình, nó lạnh lẽo quá. Cô bước theo Đông Quân. Anh mở tủ lấy chai rượu rót ra hai cái ly.

- Rượu này uống say đảm lắm. Nếu như An uống vài ly thôi, sau đó về nhà ngủ, sẽ rất dễ ngủ.

Thúy An bung ly rượu uống cạn. Cô đã đi qua thời con gái, nên không còn gì để gìn giữ hay tính toán. Cô muốn sống và sống thoải mái, quên quá khứ không vui của mình.

Đông Quân mở nhạc. Vô tình là bài hát của ngày nào, chợt làm Thúy An muốn khóc.

*Ngày xưa có tiếng thì thầm
 Mai sau xin đừng có thay lòng
 Ngày xưa... Em đâu có quên
 Trời mưa, mưa quá cho nên phai lòng.*

Nước mắt dâng lên, Thúy An bung chai rượu lên uống. Cô uống ừng ực. Đông Quân giữ lại:

- Đừng uống nữa, An sẽ say đó.
- An muốn say cho quên hết.

Mặt Thúy An đỏ lên, cô nhìn sững vào người trước mặt của mình:

- Giá như anh chết đi Quân ạ. Cả một đời em sẽ đau khổ vì mất anh, hơn là anh trở về mà em đã phản bội anh. Chúng mình không còn cơ hội tái hợp lại, em cứ ngậm ngùi quay quắt. Tất cả tại em... tại em đã không có lòng chung thủy.

Thúy An ôm cổ Đông Quân, cô như lẫn vào trong thế giới mơ hồ nào đó, lãng đãng bóng hình quá khứ. Mắt nhắm lại và môi hé mở, từng hơi thở ấm nóng phả vào mặt Đông Quân. Anh cúi xuống và gấn nụ hôn lên môi cô.

- Quân...

Vòng tay Thúy An siết chặt hơn và không còn biên cương nào ngăn cách nữa...

Thúy An giật mình trong cái cảm giác ấm áp đến dễ chịu. Cô đang nằm trong cái tháp ngà ấm áp, từng nụ hôn vuốt ve đánh thức cảm giác khao khát và rung động. Một chút ánh sáng mờ nhạt bên ngoài cánh cửa soi vào cho cô tỉnh táo hẳn lại, trở về với thực tế. Cô đang ở đâu đây và ai đang ở bên cạnh cô? Thúy An vùng dậy, cô ngồi ngay lên và mở to mắt nhìn vào kẻ đang ngồi trước mặt mình, rồi đôi mắt đẹp từ từ khép lại, dòng nước mắt đau khổ lặng lẽ chảy dài.

Đông Quân nghe tim mình se lại đau nhói.

- Em hỏi hận, phải không Thúy An?
- Không phải. Em thấy mình hư hỏng quá. An đã phản bội Nguyễn Quân khi anh ấy bị bắt, bị giam cầm và đối diện với cái chết.
- Anh biết An đâu có cố tình.

- Cũng vẫn là phản bội. Yêu nhau bao nhiêu năm, vậy mà An không có được sự chung thủy để rồi lấy một người đàn ông đã có vợ, anh Thúy An luôn ghen hơn, ngược đãi An.

- Em tự dần vặt mình làm gì. Nguyễn Quân cũng đã lấy vợ và đang hạnh phúc, chỉ có em là thiệt thòi.

- Em thiệt thòi cũng chưa đáng với tội thiếu chung thủy của mình. Đêm qua em đã thật hạnh phúc trong cái ảo tưởng anh là Nguyễn Quân. Em biết như vậy không phải với anh, bắt công với anh... Đông Quân! Cho đến bây giờ, anh vẫn còn yêu em hay sao?

Ánh mắt Đông Quân thật ám:

- Anh chưa bao giờ quên em, dù cho mười năm hay ba mươi năm nữa, trong tim anh vẫn chỉ có một bóng hình em. Lúc anh thi trượt đại học rồi anh đi lính, nội mát, lúc đó anh tưởng mình có thể điên lên được.

- Vậy rồi anh đi đâu, tại sao lại bỏ ngũ? Anh điên thật!

- Anh thật sự ân hận. Bây giờ anh không có cơ hội để quay lại.

Thúy An cau mày, cô không hiểu câu nói của Đông Quân:

- Anh có quay lại quê mình đi nữa, bây giờ cũng đâu có như ngày xưa. Ngôi trường cũ của mình bây giờ bỏ hoang phế. Lâu lắm, em chưa về lại. Em sợ kỷ niệm thời đi học, nhớ đến là em không cầm được nước mắt.

Đông Quân kéo Thúy An vào mình, anh ôm lấy cô, nâng gương mặt cô lên, nhìn sâu vào đáy mắt trong xanh:

- Còn anh, cứ muốn mãi hoài đổi diện, bởi vì anh mãi mãi yêu em.

- Bao năm qua anh vẫn chưa cưới vợ và chưa có mối tình nào sao, anh Quân?

- Cũng có, nhưng có lẽ tại anh không quên được em cho nên không bao giờ thấy mình hạnh phúc.

Thúy An nhẹn ngào:

- Em có đáng để anh yêu như vậy đâu.

- Anh không cần biết quá khứ, anh cần hiện tại. Anh có em và được yêu em, có chết anh cũng mãn nguyện.

Thúy An xúc động, cô nhìn lại Đông Quân:

- Anh biết không, lúc em và Yến Xuân lên trại lính tìm anh, họ nói anh đã đào ngũ, lòng em cứ đau buồn mãi. Em thấy em có lỗi với anh.

Đông Quân hôn ngấu nghiến lên môi Thúy An, từng nụ hôn cuồng nhiệt.

- Từ nay, không bao giờ anh để mắt em cả. Chúng mình bên nhau mãi mãi, phải không em?

- Mãi mãi chúng mình bên nhau.

Thúy An khép mắt đón nhận những nụ hôn nồng nàn.

Nửa đời gió cuốn về đâu

Tuổi hồng thoáng chốc chìm sâu đáy lòng

Ngăn sâu kỷ niệm mở rồi

Hồn ai lay động một thời áo bay...

Ngọc Linh vờ cáu kỉnh với Hoàng Phát, nhưng thực sự cô rất vui. Con “hồ ly” đó đã làm đơn xin nghỉ việc mà không cần chờ lãnh nửa tháng lương đã làm.

- Anh xem, cô Thúy An có vô tổ chức, vô kỷ luật không? Tổng một lá thư đến nói xin nghỉ việc là nghỉ việc, không đến bàn giao gì hết.

Hoàng Phát bực mình:

- Đôi khi chính thái độ khắt khe của cô mà Thúy An đã bỏ việc.

Ngọc Linh sửng sốt:

- Bây giờ anh trách tôi? Hoàng Phát! Anh thích cô ta hay vì anh vị nể anh Nguyễn Quân vậy?

Câu hỏi làm Hoàng Phát nổi giận, anh vỗ bàn:

- Ở đây tôi là giám đốc hay cô là giám đốc vậy? Cô đừng quên chính thái độ của cô làm cho nhiều nhân viên vào làm chịu không nổi phải bỏ việc. Nếu không vì nghĩ đến công của cô từng vất vả với công ty, tôi đã cho cô nghỉ việc rồi.

Ngọc Linh há hốc mồm, cô không thể tưởng tượng Hoàng Phát vì Thúy An mà quát tháo và nói những lời lẽ này vào mặt cô. Vừa tức vừa xấu hổ, cô giận dữ:

- Được, nếu anh đã nói vậy, tôi sẽ xin nghỉ việc.

- Hoàng Phát lạnh lùng:

- Tùy cô!

Hết còn chịu nổi, Ngọc Linh bỏ chạy đi. Hoàng Phát cũng đứng dậy rời phòng. Anh tự hỏi mình có quá đáng không khi nặng lời với Ngọc Linh.

Hoàng Phát đi tìm Nguyễn Quân với tâm trạng không vui. Nguyễn Quân vẫn vô tình bắt tay Hoàng Phát vui vẻ:

- Thế nào, Thúy An làm việc cho ông có tốt không? Có điều cô ấy hơi ngang ngạnh một chút.

Hoàng Phát rầu rầu:

- Tôi vì chuyện của Thúy An mà đi gặp ông đây.

Nguyễn Quân ngạc nhiên:

- Thúy An làm sao? Cô ấy làm hư hỏng chuyện của ông giao cho cô ấy, hay là chuyện gì khác? Lâu rồi, tôi không có gặp Thúy An.

Hoàng Phát hỏi gặng lại:

- Như vậy là lâu rồi, ông không gặp Thúy An?

- Không. Sao?

- Cô ấy chỉ gửi đến công ty lá đơn xin nghỉ việc chú cũng không đích thân đến công ty rồi biến mất. Tôi tìm đến nhà thuê, cô ấy cũng đã trả nhà dọn đi. Tôi đến đây báo cho ông biết, kéo bạn bè không hiểu nhau rồi trách nhau. Tôi đã hết lòng vì ông rồi đấy Nguyễn Quân.

Nguyễn Quân ngồi thờ người ra:

- Ông nói là cô ấy nghỉ việc, bao lâu rồi?

- Cũng nửa tháng hay hai mươi ngày gì đó.

Nguyễn Quân cười gượng:

- Xin lỗi ông nhen. Thúy An xưa nay tính rất ngang, có điều gì không ưng ý là bỏ đi.

- Có lẽ thế, Ngọc Linh hơi căng thẳng với cô ấy.

- Vậy rồi ông tìm người khác chưa?

- Chưa. Cô Ngọc Linh lại phải kiêm cả công việc của cô ấy. Nếu ông có gặp Thúy An thì bảo cô ấy cứ trở lại, tôi vẫn thích cách làm việc nhanh nhẹn của cô.

- Vâng, cảm ơn ông.

- Vậy tôi về nha.

Đưa Hoàng Phát ra cửa xong, Nguyễn Quân quay vào. Thúy An đi đâu? Về quê, nhất định cô không về đâu. Xưa nay Thúy An đâu có hợp với mẹ kế của mình.

- Quân gọi xe đến nhà trọ. Căn phòng đã có chủ mới. Anh đứng tần ngần rồi gọi xe đến nhà Yến Xuân. Yến Xuân lập gia đình cũng đã dọn đi. Quân đến mấy chỗ cũng không có, anh đành quay về nhà nghỉ.

Hồng Đào ngạc nhiên:

- Hôm nay sao anh về sớm vậy? Không khỏe à?

- Không. Sáng nay, anh Hoàng Phát đến báo là Thúy An bỏ việc. Anh đi tìm mà không thấy.

- Hay là cô ấy về quê.

- Anh gọi điện thoại rồi. Dưới nhà bảo không có về. Anh lo cho cô ấy. Cổ là vậy đó, cứ như trẻ không, không hành động chín chắn.

- Năm nay cổ cũng đã hai bốn, hai lăm rồi, đâu còn nhỏ gì nữa.

- Anh biết.

- Quân thở dài nằm gác tay lên trán. Anh không biết thái độ của anh làm cho Hồng Đào phiền lòng. Thì ra anh vẫn luôn quan tâm đến Thúy An. Sao cô ta vẫn là mối bận tâm của Quân vậy?

- Anh muốn uống nước trái cây không, em làm cho.

Quân mở mắt ra, anh ôm vợ vào lòng:

- Em không cần lo cho anh. Lẽ ra anh phải là người lo cho em chứ, đúng không? Vì em đâu có khỏe gì đâu.

Quân đặt nhẹ tay lên bụng vợ, anh reo khẽ:

- Em xem nè, anh nghe con cử động trong bụng.

Nỗi buồn của Hồng Đào tan ngay, cô sung sướng:

- Cu cậu nghịch không chịu được. Đôi lúc đạp mạnh, em đau muốn chết luôn.

- Mai mốt nó ra ngoài, anh phải đánh nó một trận nên thân mới được.

Hồng Đào cười khúc khích, nép vai vào Quân. Cô biết trong hạnh phúc nhưng Nguyễn Quân của cô không hề trọn vẹn, anh đang nghĩ đến Thúy An, lòng bần khoăn ray rứt.

Thúy An giật mình thức giấc. Cô đã ngủ một giấc quá dài ư? Bên ngoài cánh cửa, trời tối đen và căn phòng của cô đầy bóng tối. Chỗ nằm cạnh cô vẫn lạnh tanh, có nghĩa Đông Quân chưa về.

Thúy An trỗi dậy bật cây đèn cho căn phòng sáng lên. Cô đang ở Nông-Pênh, đất nước Campuchia hoàn toàn xa lạ, vậy mà Đông Quân nở bỏ cô một mình.

Có tiếng gõ cửa. Thúy An lại kéo nhanh cửa ra, cô chuẩn bị lời nói hờn giận Đông Quân, nhưng không phải là anh rồi. Anh bồi mang cơm lên cho Thúy An. Cô giận dữ không đáp lại cái chào mà chờ anh ta đi, cô đóng ngay cửa lại.

Đông Quân đi đâu vậy? Anh phải biết cô không biết nói tiếng Campuchia, đi ra đường khổ, mà ở trong này còn chán hơn.

Đánh răng rửa mặt và ăn hết phần thức ăn. Thúy An mở tủ lấy trái cây ra ăn, rồi không biết làm gì, cô mở tivi ra xem. Chán phèo! Nói toàn bằng tiếng Campuchia, có xem Thúy An cũng không hiểu gì hết. Cô lại nằm co người trong phòng.

Đông Quân thật đáng ghét! Anh nở bỏ cô ở đây để đi mất biệt. Tò mò, Thúy An ngồi dậy, cô mở vali nhỏ của Đông Quân ra. Thúy An sùng sốt, không phải quần áo mà là tiền, những đồng đô la xếp ngay ngắn.

Thúy An ngăn người ra, cô chưa bao giờ nhìn thấy tiền nhiều như thế, mà nó lại đang ở trong tay cô. Đông Quân làm gì mà có tiền nhiều như vậy?

Có tiếng gõ cửa. Thúy An vội đóng nắp vali lại, xong cô mới đi lại mở cửa. Lần này là Đông Quân. Anh len người vào phòng, đóng cánh cửa lại, ôm chèoàng Thúy An hôn.

Thúy An phụng phịu đẩy ra:

- Quân đi đâu mà dữ thế? Sáng sớm đi cho đến bây giờ chín mười giờ tối mới về. Ghét! Bỏ người ta một mình ở trong phòng, ra ngoài thì không được, sợ đi lạc, với lại có biết nói tiếng Campuchia đâu mà nói.

Đông Quân phì cười:

- Anh đi công việc mà. Sao, ăn cơm rồi phải không?
- Rồi. Nước ngọt, trái cây gì trong tủ lạnh, An ăn hết luôn.

Đông Quân nhún vai:

- Chuyện nhỏ! Sao, no chưa? Chưa no, anh gọi điện bảo họ mang lên thêm.
- Quân biết nói tiếng Campuchia à?
- Ừ.
- Thôi đi, no bụng rồi, với lại Quân về rồi, có người nói chuyện. Ngày mai Quân còn bỏ người ta một mình, giận Quân luôn.
- Ngày mai, tụi mình đi Băng-cốc.

Thúy An reo lên như đứa trẻ:

- Thật hả Quân?
- Ừ, Anh đi tắm cái đã.

Bây giờ Thúy An mới chú ý, người Đông Quân đầy đất đỏ. Cô nhăn mặt:

- Người Quân bẩn quá!
- Chờ anh mười lăm phút, anh đi tắm thay quần áo là đẹp trai ngay.
- Đông Quân nheo mắt, cái nheo mắt đầy ngụ ý. Thúy An đỏ mặt xô vai Quân:
- Đi tắm đi ông đại phá phách.

Tiếng “đại phá phách” làm Đông Quân cười lớn. Anh ôm ghì lấy Thúy An mà hôn.

- Ngày nay nhớ em không chịu được.

- Thúy An khép mắt lại, nụ hôn của Đông Quân cho cô cảm giác mình sắp tan thành nước vậy...